

Stempelfrihedstilladelsen til Banker i de senere Aar. Det har nemlig gennem en Aarrække været Folketingets Standpunkt, at Stempelfrihed for Banker burde ophæves, og at den alene burde tildeles Sparekasser. Jeg skal minde om Udtalelser, faldne i Tinget fra Finansudvalgets Ordførere i de sidste 12—13 Aar. Man vil saaledes i Rigsdagssamlingen 1902—03, Sp. 2762, finde en udførlig historisk Redegørelse for dette Forhold gennem Tiderne af Finansudvalgets daværende Ordfører, den nuværende Indenrigsminister (Jensen-Sønderup). Ogsaa forskellige Finansministre har givet denne Betragtning deres Tilslutning. Jeg skal citere en kort Udtalelse af Finansminister Hage, som findes Sp. 2782 i Folketingstidende for 1902—03, hvor Finansministeren giver en Oversigt over, hvorledes Svingningerne har været i Administrationens Stilling til dette Spørgsmaal om Stempelbegunstigelser. Det skal indrømmes, at den har tidligere indtaget forskellige Holdninger overfor det. Derom siger han: „Hvorledes denne Svingning da er blevet begrundet, er mig ikke ganske klart, thi for mig synes der ikke at være Tvivl om, at Sparekasselovens § 11 er til Hinder for, at noget nyt oprettet Bankinstitut kan opnaa Stempelbegunstigelse for Sparekasevirksomhed“. Og senere hen siger han: „Efter at man altsaa nu er kommet tilbage til det Standpunkt, kan jeg ikke andet end sige, at efter min Formening bør det ikke uden Lovhjemmel paa ny forlades, thi for mig er der ingen Tvivl om, at det har været Sparekasselovens Mening, at de to Virksomheder ikke skulde forenes“.

Denne Folketingets Synsmaade, som det har høvedt gennem en Række af Aar, er ogsaa kommet stærkt frem i Rigsdagssamlingen 1910—11 ved Behandlingen af Stempeloven, hvor den daværende Ordfører, det nuværende ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen), med Tilslutning af Udvalget har udtalt sig for dette Standpunkt, og det samme gælder den nuværende højtærede Finansminister. Det er maaske stærkest kommet frem i en Udtalelse af det ærede Medlem fra Kellerup som Ordfører i Samlingen 1910—11, hvor han siger: „Jeg synes, at den Forandring, som er sket, naar alt kommer til alt, er værst for den til den Tid siddende — forhaabentlig den nuværende — Finansminister, thi det forekommer mig, at han kan komme under et ret betydeligt Pres fra Pengeinstitutioners Side, som eventuelt vil miste deres Privilegier. Men han har

i sin Magt — og jeg haaber, at han benytter sin Magt dertil — at fremtvinge Lighed, og det er Hovedsagen“. Det fremgaar klart af denne Udtalelse, der, som Ordføreren tidligere har udtalt, er fremsat paa Udvalgets Vegne, at man kun tænkte sig Ligheden tilvejebragt paa den Maade, at Begünstigelsen bortfaldt for de Pengeinstitutioner, der har den. Jeg har ønsket ved denne Lejlighed at fastslaa, at det er ikke noget nyt, jeg her tilraader, men et Standpunkt, der gennem en Aarrække har vundet Hævd. Det er omhyggelig forberedt af Administrationen ved de Rentebevillinger, der er givne i de senere Aar.

Det er selvfølgelig ikke Lovgivningsmagtens Sag at tage Parti for den ene Art af disse Pengeinstitutioner. Hvis de begge er i Stand til paa samme billige Vilkaar at foretage Fordelingen af Midler blandt dem, der har tilovers, og dem, der har for faa og har Midler behov, er det selvfølgelig ikke min Mening at ville paakalde Lovgivningsmagtens Beskyttelse for Sparekasserne. Forholdet er imidlertid dette, at en Del af Samfundet har Midler tilovers, og en anden Del mener at have fornøden Energi og at have Betingelser for at anvende disse Midler i deres Omsætning og Virksomhed. Jeg skal ikke forsøge at fastslaa, hvilken af disse to Kategorier der er mest nyttig for Samfundet, de har sikkert begge deres Betydning. Men jeg tror dog, at Lovgivningsmagten fortrinsvis bør tænke paa den Part, der har for faa Midler og derfor skal laane dem. Derfor er jeg betænkelig ved at tilraade Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag om Banker, da det indeholder nye Rettigheder og Begunstigelser for Bankerne, der vil gøre Konkurrencen endnu vanskeligere for Sparekasserne. Jeg sagde for lidt siden, at hvis disse to Institutioner paa samme billige Maade kunde forvalte de indstaaende Midler, har Sparekasserne ikke Krav paa Lovgivningsmagtens Beskyttelse. Men jeg overdriver ikke ved at sige, at for dem, der skal bruge Midlerne, vil Udlaansrenten være 1½ til 3 pCt. højere i Bankerne, og det ligger i Sagens Natur. Thi Statistisk Aarvog oplyser, at Bankerne til sine Aktionærer i Aarene 1909—11 har fordelt henholdsvis 11,810,000 Kr., 14,590,562 Kr. og 14,811,000 Kr., foruden at de har baaret store Udgifter til Administration, Direktørgage, Tantième og lignende. Der er ingen Tvivl om, hvor disse mange Milioner er komne fra. Selvfølgelig væsentlig fra Forskellen mellem Indlaans- og Ud-